

vih poljanah, Lj. 1922, 193. — 12. Pivko, VII. 14 sl., 37 sl., — 13. O. U. K. VII. 177, 278 sl., 362, 364. — 14. Ravnotam 56 sl., 72. — 15. HGK Op. nr. 100/89 in 2883/24, Isa Op. nr. 10566/29; 6. A. Stoflak nr. 61; Kriegsministerium Abt. 10 nr. 159700 res. — 16. O. U. K. VII. 60-63. — 17. HGK Op. nr. 531 in 996. — 18. O. U. K. VII. 66-76. — 19. AOK Op. nr. 163595, 78800, 82894, 163414; Isa Op. nr. 10629/9, 11828; HGK Op. nr. 1000/181. — 20. HGK Op. nr. 1000/177. — 21. O. U. K. VII. 70. — 22. 6. A. Op. nr. 1038. — 23. HGK Op. nr. 469. — 24. HGK Op. nr. 496. — 25. O. U. K. VII. 358. — 26. AOK Op. nr. 163743, 192244. — 27. AOK Op. nr. 171181. — 28. O. U. K. VII. 74-77. — 29. Erkennungszeichen österr.-ungarischer und feindlicher Flugzeuge. — 30. HGK Op. nr. 850/38; Isa Op. nr. 11013; HGK Op. nr. 100/292. — 31. HGK Op. nr. 457, O. U. K. VII. 228, 279, 307. — 32. Zapisnik obsega str. 3-34; o sanitarnih razmerah gl. še O. U. K. VII. 88 sl. — 33. HGK Op. nr. 700/84, O. U. K. VII. 572. — 34. O. U. K. VII. 89-93. — 35. Kursleitung Passariano 1918, nr. 701-707. 36. O odlični obveščevalni službi Italijanov splošno prim. Pivko, VI. 76-80, zlasti pred junijsko ofenzivo Avstrijcev, Pivko, VIII. 63 sl. — 37. Iv. Matičič, o. d. 214, 220-222, 232; O. U. K. VII. 210, 219, 266, 352, 364. — 38. Isa, der Nachrichtendienst bei einem Korps- und Armeekommando. — 39. Pivko, II. 117. — 40. Pivko, V. 11 sl., 14, VI. 76. — 41. Enako Italijani, gl. Pivko, VI. 108. — 42. Pivko, III. 6. — 43. Prim.

22. 3. in 25. 7. 1918. — 44. Kisa Op. nr. 5909, HGK Op. nr. 301/2292. — 45. Kisa Op. nr. 6852, HGK Op. nr. 301/1680, seznam angleških čet je ohranjen samo od str. 10-29. — 46. O. U. K. VII. 41 sl. — 47. HGK Op. nr. 800/359. — 48. HGK Op. nr. 800/405. — 49. Min. za dež. brambo nr. 21034 VIII. — 50. Kr. madž. konv. min. nr. 23780. — 51. AOK Op. nr. 112718/1. (nameravana XLV. pohodna formacija je že ertana). — 52. O. U. K. VII. 45, 94, 183-184, 201. — 53. HGK Op. nr. 856. — 54. O. U. K. VII. 202. — 55. Iv. Matičič, o. d. 214. — 56. O. U. K. VII. 336, 437, 571, 576. — 57. Pivko, VII. 81 sl. — 58. O. U. K. VII. 43-44, 96-98. — 59. D. Ravljen, Upor v Judenburgu 1918, Kronika II (1935), 65*-79*, Prežihov Voranc, Doberdob, Lj. 1950, 293 sl. — 60. Pivko, VII. 83, 85, 86. — 61. HGK Op. nr. 813/1, 813/6. — 62. AOK Op. nr. 108922. — 63. HGK Op. nr. 4410. — 64. O dogodkih pri S. Donà prim. Pivko, VIII. 68, IX. 59, 94. — 65. HGK Op. nr. 1336. — 66. HGK Op. nr. 100/9. — 67. AOK Op. nr. 85849. — 68. Prim. zvezek s str. 5-16 (oper. povelja od št. 1100/39 dalje, poročila italij. gener. štaba od 15.-24. junija 1918, O. U. K. VII. 177-364. — 69. O. U. K. VII. 565, 629. — 70. O. U. K. VII. 731, Alb. Prepeluh, Pripombe k naši prevratni dobi, Sodobnost II (1934) 524-525, III (1935) 536 in posebna knjiga, ki jo je priredil Dr. D. Kermavner, Lj. 1938, 53-54, 151 in op. 24. — 71. O. U. K. VII. 734, Pri pregledu spisov mi je pomagal z mnogimi nasveti univ. profesor dr. J. Stempihar, za kar se mu iskreno zahvaljujem.

IN MEMORIAM DR. JANKO POLEC

Dne 12. maja 1956 je umrl po daljšem, hudem trpljenju dr. Janko Polec, redni profesor univerze v Ljubljani v pokoju in redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti.

Pokojnik se je rodil 19. avgusta 1880 v Kamniku. Po končanih pravnih študijah je vršil le nekaj let sodno službo po domačih krajih. Od 1910 pa vse do konca avstrijske monarhije je služboval na Dunaju, kjer je izrabil ves razpoložljiv čas za študij slovenske pravne zgodovine. Zlasti veliko gradiva je črpal v tedanjem dvornem arhivu in v arhivu notranjega ministrstva. Ker so postali arhivski fondi notranjega ministrstva v veliki meri žrtev požara 1927, je torej rešil pokojnik v svojih dunajskih letih mnogo za našo preteklost važne dokumentacije, ki bi bila sicer za našo znanost trajno izgubljena. Kot odličen pravni zgodovinar je bil pokojni Polec 1920 postavljen za honorarnega profesorja, 1925 pa za rednega profesorja na juridični fakulteti ljubljanske univerze. Ob ustanovitvi Akademije znanosti in umetnosti v Ljubljani 1938 je postal pokojnik redni član naše najvišje znanstvene ustanove.

Glavno pisateljsko delo pokojnega profesorja dr. Janka Polca je bilo posvečeno pravnozgodovinski stroki. Mimo proučevanja naše upravne zgodovine, katerega plod je n. pr. »Kraljestvo Pirija«, so pokojnika najbolj zanimali problemi slovenske agrarne zgodovine. Globoko je bil namreč prepričan, da moramo smatrati pravni in socialni položaj slovenskega kmeta za osrednji problem slovenske pravne, gospodarske in socialne zgodovine. Tako je izšla izpod njegovega peresa vrsta razprav, s katerimi je pokojnik oral ledino na polju slovenske agrarne zgodovine. Iz zanimanja za velike preosnove v drugi polovici 18. stoletja sta n. pr. zrasli razpravi »O odpravi nevoljništva na Kranjskem« (ZZR 9), pa »Prevedba zakupnih kmetij v kupne na Kranjskem ob koncu 18. stoletja« (ZZR 15). Prav temeljnega pomena je razprava »Svobodniki na Kranjskem« (GMS 17),

s katero je osvetljeno eno najbolj temnih vprašanj slovenskega agrarnopravnega območja.

Dela pokojnega prof. Polca na polju slovenske pravnozgodovinske stroke imajo temeljni in trajni pomen. Prav zato mu moramo biti hvaležni tudi delavci na polju lokalne zgodovine v zavesti, da mimo njegovih dognanj ne bo mogel nihče, ki se ukvarja s podobnim študijem naše agrarne zgodovine, pa čeprav le v merilu drobnih krajevnozgodovinskih raziskav. In kadar črpamo gradivo iz bogatih zbirk dominikalnih, pa zapuščinskih aktov, ko se sklanjamo nad imenjskimi knjigami v Državnem arhivu Slovenije, se zavedamo, da je ves ta in še drugi material prišel iz okrožnega sodišča v Ljubljani v naš centralni slovenski arhiv prav na pobudo in s posredovanjem blagega pokojnika. Kronika se pa mora spomniti pokojnika tudi kot aktivnega sodelavca na polju lokalne zgodovine. Saj je njegov labodji spev posvečen prav njegovemu rojstnemu mestu Kamniku, ki mu je napisal v Kamniškem zborniku razpravo »Kamniške meščanske hiše in njihovi lastniki v dvesto letih«.

Pokojnika so zanimala med drugim tudi narodnokulturna vprašanja, zlasti razvoj visokega šolstva. K temu problemu, s katerim se je ukvarjal mnogo kot visokošolec, se je vračal v zrelih letih s spisom »Ljubljansko višje šolstvo v preteklosti in borba za slovensko univerzo«, pa tik pred smrtjo, ko je pripravil izdajo o imatrikulacijah na ljubljanski centralni šoli v letih 1810-1813. Temu nedokončanemu delu se pridružuje v pokojnikovi zapuščini še vrsta drugih, ki jih bo treba urediti in objaviti. Saj je vztrajal pokojnik pri delu celo v zadnjem letu navzlic hudi bolezn.

Svetel lik blagega pokojnika bo ostal trajno v spominu vsem, ki smo ga poznali kot odličnega znanstvenika brezprimerne natančnosti in temeljitosti, pa kot vzornega učitelja in značajnega človeka, ki nam je pomagal z nasveti, na stežaj odpiral svoja dognanja in izkušnje in nam nesebično odstopal gradivo.

Dr. Pavle Blaznik